

Vámos György: Lelátók népe

2013 január 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Zúg a mocskos zsidók-kórus a lelátóról, és nem marad el az auschwitzozás sem a Magyarország–Izrael barátságos labdarúgó-mérk?zés el?tt. A csapatok már a pályán vannak, kezdenek felállni a himnuszokhoz. A néz?téren egy csoport hátat fordít, amint a vendégek himnusza felcsendül.

Hatikva – Remény. Ha tudnák, hogy egyáltalán mit jelent az izraeli himnusz címe, a hatikva szó, talán nem ezt tennék, hiszen még egy magyar futballhuligán is rászorul néhanapján a reménykedésre. És b?vebb ismeretanyaggal talán nem lenne bennük ennyi gy?lölet a kék-fehér, Dávid-csillagos lobogó iránt. Nekünk, magyaroknak is szükségünk van a reményre, hiszen évek óta reménykedünk abban, egyszer végre jóra fordul az életünk. S mint tudjuk, a remény hal meg utoljára!

A meccs alatt a néz?téren elkezdik lobogtatni a palesztin és iráni zászlót. Pedig talán azt sem tudják, hol tették le Iránt, mi a f?városa. S jobb lenne, ha a zászlólenget?k inkább arra gondolnának, hogy Izraelben csaknem kétszázezer magyar anyanyelv? zsidó él. Igen, ?k már nem magyarok, csak magyar anyanyelv?ek, de ugyanúgy szeretik a magyar futballt – többségük a szül?hazát is –, mint mi, hiszen nem véletlenül szerz?dtettek magyar futballistákat izraeli csapatokba! Csak néhány név: Sallói István, Pisont István, Hamar István.

De hogy a focitól eltérjek egy rövid gondolat erejéig: például Izraelben él Keleti Ágnes sokszoros olimpiai bajnok is, túl a kilencedik ikszen, aki felvirágoztatta az izraeli tornasportot. No de vissza a focihoz! Most végre van egy feltörekv? válogatottunk, tele reményteli fiatallal, s talán végre eljuthatnánk velük valahová. Úgy közösen. ?k és mi, vagyis a szurkolók. Ám most a zsidózók kellemetlen helyzetbe hozták a csapatot. A FIFA lesújtó döntést hozott: a magyar válogatott soron következ? világbajnoki selejtez?jét, amely létfontosságú lehet, zárt kapuk mögött köteles játszani. No meg még fizethetünk negyvenezer svájci frankot is. Az lenne a minimum, hogy ezt a pénzt a gy?lölköd?k fizessék, de hát hogyan lehetne megtalálni ?ket. Az MLSZ fellebbez ugyan, de ezt csupán az esélytelenek nyugalmával teheti. Már csak azért is nehéz az ügy, mert Bulgáriát is elmeszelték a dánok elleni mérk?zés miatt, ott egy színes b?r? játékost huhogtak ki a lelátók anonim bolgár bajnokai.

Velük is, velünk is megteheti ezt a m?velt Nyugat, hiszen kik vagyunk mi a világ futballtérképén. És az is igaz, amikor bennünket, magyarokat gyalázott képben és hangban a moldovai lelátók népe, az már nem jutott el az érzékeny FIFA-fülekbe. Nem. Ráadásul a mostani ítélet mintha kicsit elkésett volna, már amúgy nevelési szempontból is, ám még ez sem ad senkinek felmentést a min?síthetetlen magatartásra. Nem bizony.

A zsidózás egyébként nem új kelet? jelenség a hazai lelátókon. Annak idején úgy kezd?dött, hogy az MTK-t csak libásokozták, és gá-gá-gá kiáltástól visszhangzott a lelátó, kés?bb folytatódott a mocskos zsidózással. Nem tagadom, MTK-drukker vagyok, bár évek óta nem vagyok már ott kedvenc csapatom meccsein. Valamikor kollégámmal, Burkovits Ferivel jártuk a pályákat, együtt mentünk az MTK-ról a Fradira, a Honvédról az Újpest meccsére, meg útba ejtettük a Vasast. Együtt izgultunk a magyar fociért, és most is együtt izgulunk. Nem számított, hideg van vagy meleg, néha még az edzésekre is képesek voltunk kibotorkálni. Nem számított, ki zsidó, ki cigány, nem, csak magyarok voltunk. Magyarok, valamennyien. Egyformán csórók és egyformán futball?rültek. Ám ma már kiszorítottak bennünket a lelátókról ezek a másfajta ?rültek. Mert hagytuk. És mert tehetik. Hogy mit lehet ellenük tenni, nem tudom, és nem is hiszem, hogy ez a zártkapusdi a megoldás. De hogy tenni kell valamit, azt bizton érzem. És nem is a FIFA-urak vagy a m?velt Nyugat – elvégre ott is vannak rosszfiúk, és durva dolgok

esnek meg néhanap, különösebb büntetés nélkül – felháborodása okán, hanem önmagunk miatt és imádott játékunk, a futball érdekében.

...Steaua szurkolók transzparense - No comment!

Sajnos, elfogyott a lelátók népe, s a hétvégeken egyre kevesebb a Megyeri út és az Üll?i út közötti ingázó. Éppen a „másként szurkolók” miatt. Pedig milyen jó volt békésen szemlél?dni, köpködni a szotyit, hallgatni a fruttiárus Kalap rigmusait, és közösen szidni a játékvezet?t. Na, ennek vége. Örökre vége. Kalap, szegény, meghalt, a játék is szegényebb, a bírót pocskondiázni meg nem igazán élvezet, hiszen már-már kötelez?.

Mindenesetre vészesen közeledik március 22., a magyar–román napja. Jó lenne ott lenni, szurkolni, segíteni a csapatnak, de félek, nem lehet. Már sokan elmondták el?ttem, mekkora veszteség a zárt kapu, mennyit bukik pénzben és erkölcsileg a magyar futball, milyen sokat veszítenek a játékosok. Úgyhogy ezen én már nem siránkozom. S még tanulságot sem szeretnék levonni, hiszen levonásban sincs hiány. Az pedig egyáltalán nem vigasztal, hogy így legalább a román himnusz kifütyüléséért most majd nem büntetnek meg bennünket.

De mégis fáj nekem a lelátók újkori népe.

Vámos György - magyarhirlap.hu

Ajánló